Josef Mára

Na velikosti nezáleží

Paní
Evě Rýglové
pro hezké chvilky

věnoval
17.3.2011

Josef Mára

Na velikosti nezáleží

O LÁSCE I.

XXL

Máme výsadu
starých moudrých mužů.
Naše hodnoty jsou stálé.
O ženské chytrosti
víme svoje.
Ne všechno, co je hezké
je i malé.
Nás muže žena
pokrytecky ujišťuje,
že na velikosti nezáleží.
Ale…

Tvé oči

Jen krása vzrušená
je krása vzrušující.
Ta bledá luna za úsvitu
blýská se něžně v ranním
třpytu
tvých rozesmátých očí.
Jen krása vzrušená
je krása strhující.
Tvé oči,
jež jako váza pozlacená,
zářící skvosty mezi všemi,
jsou moje srdce pulsující
tou krásou.
A ucítím-li jméno „Žena“,
rád se jim pokloním až k zemi.

Déšť

V zrcadlech kaluží
můj mihotavý svět…
Tvé vlasy přilepené na čelo,
vlhké oči
a zvlhlé rty –
Pár nesouvislých vět
o tom,
že se ti lepí šaty na tělo
a je zbytečné je mít
o tom,
že jsi ty
a co by už být nemělo,
že venku prší
a že je všude,
kde se říká uvnitř –
klid.

Trest za velké srdce

Sny moje
vášní obtěžkané,
mé srdce
pod vrstvou listí tlející.
Mé ženy
mne svojí láskou
o svobodu připravily,
vstupné na lásku,
už je vyprodané.
Jsem jako měsíc
uvězněný v krabici,
wčervenou stužkou ovázané.

Pro krásné oči

Krása tvých očí,
co požehnáním je i není,
Je mi důvěrně známá
jako je cesta domů.
Ta žena v tobě
má oči plné pochopení,
září jak aura
z majestátních stromů.

Neřeknu nic.
Tiše a mlčky budu snít.
Do mého života
jsou vypálené stíny.
To pro svou spásu
budu žít
a pro krásné oči –

po zbytek života
s pocitem viny.

Zneklidňující sen

Lesk provinilých očí
a zrudlých lící.
Jen krása vzrušená,
je krása vzrušující.
Rudo je před očima.
Zneklidňující, těžký sen.
Svá těla hladit smějí
a hýčkat
ňadra pulsující.
Mým polibkům se nabízejí
i vlhká místa žen.

O vzpomínání

Když zavřu oči,
vídávám
ve vašich duších
plamínek.
Za lásky
dávné, úžasné.
K těm úžasným
jsem míval vlohy.
Dokud ten
plamen nezhasne,
mé lásky
v knize vzpomínek
jsou stránky
s ohnutými rohy.

Podoby lásky

Měsíc mi dává
odvahu snít
o tom, že budeš
někdy shovívavá.
Teď zraňuješ krásou.
Svou vlídnou přízní
tak vzácně milá
zraňuješ láskou.
Zraňuješ rychle,
aniž o tom víš.
Spanilá víla
jsi a nebezpečná
svými klamy.
Však sen můj je příliš
nehmatný a krásný.
Do omrzení bloudím
rozkvetlými zahradami
já – láskou zmučený
a přitom
nevýslovně šťastný.

Zpověď

Vonívás jemně, po růžích.
Jsi milá,
snad jenom trochu
vyplašená.
Hned jako dítě,
jindy zralá žena.
Tvá síla.
Dostala ses mi pod kůži.

Nechci vypadat namyšleně.
Jsi vlídná.
Hodně to těší a trochu taky
bolí,
marně přemýšlím
nad svou rolí.
Buď klidná.
Co říci dítěti? A co zralé ženě?
V slzách a pláči, v tom to asi není.
Chci žít.
Jsi chytrá, nechci poučovat.

Musím Tvou krásu
v úctě stále chovat.

A snít.
A žadonit o odpuštění.

Jsi hodná a hezká

Hrdost tvé oči rozzáří,
když říkám ti,
že hezká jsi a hodná.
Snad vyloudí ti
úsměv na tváři
můj výraz,
má gesta nešikovná.
Miluje ten, kdo nemá strach,
z náklonnosti
se láska stala,
škála mých citů
staronová.
Zda jsem ti na dno duše sáh'?
Po mých slovech
jsi nachem zčervenala,
jak rodící se
supernova.

Zahrada smutků

V zeleni krásy
rozkvétá vzduch.
Tam ranní rosa rozhodila
svůj stříbrolesklý šat.
A pokropila oči.
Láskou
se v jednu velkou slzu slila---
má zahrada šla spát…
a utekla má víla.

Proč jsou hvězdy krásné

Vidím svět
tvýma očima,
láskou rozpoznáš,
co je krásné.
Je všem lásky
zapotřebí.
Kdo nemá rád,
krásu nevnímá,
až ten, kdo miluje,
tak jen žasne,
proč hvězdy
drží na nebi.

Slzy pro lásku

Ať už se bere odkudkoli,
vždy v plném květu
krásný sen,
láska by neměla, ale bolí,
tak snadno propadám kouzlu zralých žen.
A tak se modlím:
za lásku,
co v nás zanechává stopy,
vzývám tu krásu,
co vrhá vlastní stín.
Je, s deštěm tvých slz,
co moje srdce kropí,
utřít ty slzy lásce,
mým něžným posláním.

Tajná láska

Uhranuly mi
tvoje krásné oči.
Hodné jsou, pronikavé
neklidné a hravé.
Jako pár modrých
drahokamů.
Má láska musí zůstat
bezejmenná.
Ani zatracená,
ale ani svatá.
V mém životě jsi byla
ta nejkrásnější žena.
Já svoji touhu
nerad klamu.
Neb moje duše
už je mozolnatá.
A moje srdce skála
ledovcem obroušená.

Po milování

Je ráno.
Mlhu zvedá slunce ranní.
Po noci lásky
ještě cítím
slast z něžného dotýkání.
Teď ležíš na mně,
klidná, vymazlená,
jak novorozeně
na břiše matky.
Jiskrný orgasmus
byl jak jarní tání.
Jak mlha sluncem
prozářená.
Teď se to štěstí
z tebe vypařuje
a padá s tou mlhou zpátky.

Odpouštím

Já, blázen s nadšením
pro cokoli,
jen když se pánbůh
nedívá,
sním ve své slabosti.
Žij ve své síle.
Naše láska je obezřetná,
možná, že nudná,
možná šedivá.
Jen ubližuj mi
a tvař se roztomile,
tvé srdce je mým
vězením.
Když odpustíš mi,
odpustím ti,
a jestli ne,
ať zkamením.

O strachu z lásky

Krása už pro nás
nic neznamená,
víc milovat
se nevyplácí.
Opravdovým a vřelým láskám
jsou naše srdce uzavřená
a to nás vrací
někam o pár kroků zpět.
Za kariéry se chceme
schovat?
Jak máme láskou
zkrášlit svět,
když máme strach
se zamilovat?

Naše snění

Sním s tebou často o růžích,
které jsme nezranili,
s rozkoší slovy zrozených
v té básni.
Slzy tvé oči rozzářily
a rozlily se do těch mých.
Nám zdálo se, že řeku Styx
jsme tam a zpátky přebrodili
s mincemi na očích.
Drž se mne pevně
a jenom na chvilku se zasni.
Já pohádky mám rád.
Tak zhasni.

Nevěry

Nakonec vždycky
zůstaneme sami
se srdci nešťastnými
ve svých dlaních.
Se splínem
po našich nevěrách.
Láska, pro kterou
trpím výčitkami,
teď jakoby
pod tíhou věků
ulpívá na mně
jak hvězdný prach.

Těžké sny

Obcházím parkem
v chladivém polostínu,
na tebe vzpomínám
nostalgicky,
na každou chvíli,
kdy jsme byli sami.
Já šťastný jsem, přitom
smutnou láskou hynu.
Láska má vždycky
rub a líc.
Tak pohrávám si
s tvými myšlenkami.
Sny těžké jsou
a srdce ještě víc.

Ruce

Dívej se mi na ruce.
Zda udrží tvou lásku?
Můj Amor tajně vzdychá.
Osud náhodě vzdoruje
a silou něhy od srdce
mou lásku s tvojí míchá.
Ta má za tebe bojuje,
za tebe taky dýchá.

Léto

Zahřátý vzduch se tetelí
a vznáší nad doubravou,
pohrává vítr nesmělý
nyní už suchou travou.

Topolů chmýří kolem oblétá,
perlí se vetkané do tvých vlasů,
jsi v každém tom stromu zakletá,
cítím tu tebe a závan starých časů.

Vzduch vzácným citem prokvétá,
pro mne jsi krásná, až to bolí,
barvami září moje paleta
ve slunném dni,
jak rudé máky v poli.

Chuť ženy

Já položil jsem růži
na tvůj klín,
jenž jako rána
prsty roztažená
vtáhla mou duši
do svých tenat.
Tohle jsi chtěla
a o tom snila?
Bohyně sexu byla
usmířena,
když napsalas' mi
rtěnkou na zrcadlo:
– Zřiď mne jako zvíře.
Pak nerozvité poupě zvadlo.
Jen chuť tvého ženství
mi na jazyku zbyla
a všude kolem
roztrhané spodní prádlo.

Zmatení smyslů

A je to pořád láska,
co malíř maluje.
Ta láska,
ta je platonická
a časem je jí víc a víc.
Já asi žárlím.
S pravdou se nesmí šetřit,
i když nás zraňuje.
Tys' mi jí řekla, já –
cítím, jak se chvěješ
a snažím se moc nemyslet.
Jsem z tebe
trochu zmatený
a nevím zase nic,
ale zbožňuji tvé oči
a jsem rád, když se
směješ.

S láskou je kříž

Tvou bílou krásu
skrz slzy
světlo rozmazané,
barevnou jiskrou
obraz rozkládá.
Sen o mých slastech,
lásce roztoulané,
ten cit mou duši
ovládá.
Mám na své straně
spoustu času,
lásku dávám
i přijímám.
Jen zavadil jsem
o tvou krásu
a dodnes na ní
umírám.

Hladina

Hladina řeky je jako láska,
vlídná, konejšivá.
Někdy je divoká,
jindy krotká,
za nocích hlubokých
o našich touhách zpívá.
Kdo lásku neodmítá,
toho potká.
Proud štěstí je jenom
jedna z věcí,
kterou můžete obdivovat,
ta řeka nikdy
nepřestane téci
a láska jen čeká,
až ji budete potřebovat.

První minuta sochy

Tvé nahé tělo
šípkové růže, třešní čas,
jarní hra světel
září z neznáma.
Objevováním tvých
nahých krás
se bavím,
když objímáš mne
nohama.
Tu lásku
ve mně probuzenou,
tu vůni ženy,
co mám rád,
tvou krásu
nově objevenou
chci
do kamene vytesat.

Pasti

My dnes a denně
představujem si vaše těla
a nebo jejich části,
hlavně ty, které nejsou
běžně vidět.
To ty jsi žena,
anděl s rohama,
socha
hlazením poničená.
Nemáš se za co
stydět.
Tvůj rozkrok bych
srovnal
s dobře promyšlenou
pastí,
vždyť mezi tvýma
nohama
je brána
do ráje otevřená.

O kráse

Tajemné nitro básníků.
Tam člověk zřídkakdy vkročí.
Vytváří mýtus o kráse
vzácné, jak zelené oči.

A potom peklo nastane,
bolí to, duši to drásá,
když kolem tebe zavane
oduševnělá krása.

Vášně zraňují jako blesk.
Pro mne je krása příliš cenná.
Sžíravý pocit. Vlastní stesk –
mě nadosmrti poznamená.

Trest záletníka

Když vdané ženy
vyslovily své sny
a mluvily ze spaní,
pak jejich muži
mne na kříž přibíjeli,
zvonili klekání.
Já do srdcí žen
se uměl vžít
a dopřál si tenhle výlet.
Vám ženám
vínem připíjeli
na šťastné shledání.
Ach „Ženo“,
kdo s tebou umí žít

a přitom nezešílet?

Vidiny světa

S bolestí doby
co předobrazem ženy,
s mou vizí,
že svět osiřel,
znám malý zbytek toho světa
do temnot vášně ponořený.
Je o splynutí duší
a splynutí těl.
V tom obrazu noci
je krása za hrdlo pověšená
a váza lásky
na tisíc kusů rozbitá.
V těch střípcích smutek
tvými slzami naředěný
a nad tím ta láska –
je na kříž přibitá.

Prozření

Byly to lásky
nebo jen pokušení?
Zmatek prochází
mou duší
náhle temnou.
Srdcem mi zmítá
můj sen o prozření,
jak čekání na smrt
s prstem na spoušti.
Nad odvrácenou stranou
mého srdce
plakej se mnou,
jen řekni,
že mi odpouštíš.

Snění

Zrcadlo skládám
z rozbitých snů.
V každém tom střípku
je konejšivá síla
tvých očí bezedných,
aby se náhle
má láska neztratila
bylo by snadné
utopit se v nich.
My zamilovaní jsme
zranitelní a prostí.
Míjím se s láskou
o zlomek chvilky
a věřím na ni
s dětskou nevinností.
Jen pojď a ničeho se neboj,
bůh ochraňuje snílky.

Rozum a srdce

Pro lásku
ve mně není k hnutí
a plný citu
miluji tě jen z povzdálí.
Nechci a neumím
milovat bez pohnutí.
Znám obraz světa,
nic není jak se jeví,
žasnem' nad láskou,
jíž jsme čekali.
Srdce mívá své důvody,
o kterých rozum nic neví.

Má slabina

Můj podzim
dýchá vůní ženy,
svit lampy
větrem zhasíná,
i vzduch je
láskou nasycený,
mé srdce
je má slabina.
Mé sny přináší
vítr z polí,
tebe
představa mazlivá,
ta moje láska,
i když bolí,
jako bolest
ji nevnímám.

Touhy

Zříkám se ráje
ve prospěch tvojí křehké krásy
a nechci klást
své touhy nad tvé přání.
Snadno mne spoutáš svými vlasy.
Jsi silná
hříšným milováním.
Touho, tvoje jméno je Žena,
ta bývá často zatracena.
A já? Přes sílu svých paží
se ti neubráním.

Milování

Zrudlá jsi krásou,
když slunce mlhu rozpustilo.
Světlo vzduch mělce čeří,
tvé vlhké touhy
z té mlhy trošku zbylo.
Svou silnou paží
zlehka tě položím
do prachového peří.
Prádlo si neber
nebude čas,
budu tam v tobě
a taky pro tebe,
Má láska
a vášeň tě vyzvedne
do chvějivých krás.
V tu chvilku uvidíš
skulinkou do nebe.

Neslyšná

Tiše a neslyšně
vkradla se do mne
láska.
Nedá se léčit
kdečím.
Když o tobě píšu,
když na tebe
myslím,
zlobím se na sebe,
proč brečím?

Tajemství

Má milá,
každý váš cit
je pro mne zvláště cenný
a pouze k lásce
platonické
já nebál jsem se snížit.
Ctím vaše právo
spokojené a šťastné ženy
a vím,
jak vám svým vztahem
hrubě neublížit.
Tuším,
proč tyhle dveře
by neměly být
nikdy otevřeny.

O NÁS II.

Kdo

Kdo mrtvých bojí se,
bojí se i živých,
ty, kdo máš rozum,
vyvaruj se chtivých.
Kdo nerozezná krásu,
ten jakoby nežil,
kdo splnil své touhy,
ten už nás všechny přežil.
Kdo neshromažďuje se mnou,
rozptyluje,
na kom neulpí láska,
nemiluje.

Co nepovím

Jsou věci,
které nikdy neprozradím.
Co mužům radím.
Jak ženy svádím,
proč dívám se jim
do duší.
Jak bývám něžný,
kde milenky své hladím,
co koním šeptám
do uší.

O prohádané duši

Zdál se mi sen,
v něm mladí se ptali:
Proč hádáš se s ďáblem
o duši svou?
Proč viníš sám sebe,
vždyť rozum tě šálí.
Jak ženy poznají,
když muži lžou?
Zdál se mi sen,
v něm staří se smáli,
že láska je zátiší
s pozadím matným.
Že prohádám svou duši
do pekelných sfér,
že každé dobro
je hned vyváženo špatným.
Nikdo z nich netvrdil,
že život je fér.

Má samota

V hospodě sedám
radši sám,
piju své víno
a přemítám,
proč ve vínu je pravda
a evokuje souzvuk citů.
A rozněcuje vášně
od noci do úsvitu.
Já lidi mám rád
a rád se na ně dívám.
Při tomhle snění
je má samota
přívětivá.

Povídej

Návštěvy odešly,
je čas jít spát…
Vůně trávy a stínu,
průvan líného léta,
či oheň za oknem zimních
večerů…
Můžeš se ptát.
Povídej – povím – poslouchám,
že podzim přijde po létě…
… povídej dechem,
dotykem.
Povídej o všem, co tě baví---
o lásce, o nás, o světě.

Známosti

Slza v tvém oku
jak perla zablýskla se
a rozzářila se
v celé své kráse.
Nebe v té slze
zrcadlí se a zdobí.
Tisíce světel
nad námi…
Já si tam došel
od té doby
mám známé
mezi hvězdami.

Loučení

Slyš ptáků křik,–
to sluky odlétají
tam, kde snad je
něco jako ráj.
Ty sluky odtud
vrátí se zas v máji.
S jarem snad najdu
svoji lásku,
své místo u krbu
a voňavý čaj.

Múzy

Tančícím vílám
vzrušením dnes červenají líce
a prokvétají
láskou víc než hravou,
jsou jejich klíny
vlhčí nad ústřice,
těch žen,
co překypují touhou žhavou.
V trhavých nikdy nekončících
křečích
cinkají jejich náušnice
a jejich těla
vzpouzí se tou chvílí
oči jim září jako svíce.
Zpívají, hrají,
zvuk mísí se se zvonkohrami.

Zahlédl jsem je
mezi bdělým sněním,
zdobily svoje hlavy
korunami.
Já sám umírám osaměním.

Snad

Za složitými vztahy
tuším mýtický předpoklad,
že všichni chlapi jsou prevíti.
Budu své svědomí zpytovat.
To můžu.
Diplomaticky pomlčím
o zbabělosti mužů.
Vždyť ženy samy
chtějí tu hru hrát.
Muž ještě neznamená chlap
a všichni chlapi
nejsou prevíti.
Snad…

Velký pátek

My muži
v ten Velký den snili,
o našich láskách
ověnčených hvězdami.
Já dotkl se prsty
žen uchopitelných
v té chvíli –
svět čárů a kouzel,
pro mne neznámý.
Byl to
zdroj světla
obklopený jepicemi.
V ten den
tak milenci
stali se děvkami
a děvky kajícími světicemi.

Pohlazení

Nebuď smutná,
i když tvým očím slzy sluší.
Poradila mi moudrá sova:
Vyjmenuje snad
hvězda denní,
kolik je na nebi božích jmen?
Poranila tvé srdce špatná slova?
Že vyléčí tvou smutnou duši
i obyčejné pohlazení.
Neb' Bůh počítá slzy žen.

Ženy

Jak kresby v dřevě
vykresleny
jsou marnivé
a krásné ženy.
Z lásky vyvěrá
podstata jejich bytí.
Ženy svou přízní
vždycky tajemné,
něco jiného říkají,
něco jiného cítí.

Rozmluva s měsícem

Průzračnou nocí
měsíc tiše pluje.
Pro sebe mentoruje,
že štěstí se nedá
vyhrát sázkou
a krása se jenom
těžko ukazuje
a poznává se
jen láskou.
Kdož měli uši k slyšení
a neslyšeli,
že moudrost je
jen těžko sdělitelná slovy?
Kdož měli oči k vidění
a neviděli?
Zdaž milovali ti,
kdo srdce měli, kdo ví?
Kdo z vás má uši k slyšení,
a přesto neslyšíte?

Kdo z vás má lásku na dosah,
přesto nic necítíte?
Proto jsem smutný,
osamělý a starý.
Jak vyprahlá cesta.
Jak vyhaslá lampa
v poušti Kalahari.

Málo je vyvolených

Jsou tisíce cest
a osudů fůry.

Jsou plody vášní,
které nesklidíš.

Jsou tisíce hvězd,
co padají shůry,

z nich pouze deset,
které uvidíš.

Dobývání srdcí

Co miluji
a co ti sluší,
když vzrušením
jsi červená.
Polibky,
něžné dotýkání
i bez kontaktu
dotek duší.
Vždy přitažlivá
a zasněná.
Jsi jako matka
milování,
v lásce tak trochu tajemná.
Zábleskem v očích
mi dáváš trochu vzpruhy.
Tak jakpak je to s námi?
Jsou dobývání vzájemná?

Vy ženy
učiníte první krok,
my vždycky
až ten druhý.

Jací jsme

Jsi jako lesní cesta,
teplá, vlhká,
plná stínu,
ošidně bludná,
nekonečná
a kopíruje čas.
Tvá neklidná aura,
co připomíná
mlhovinu,
mé osamění
a bolest v nás.
Jsme jako cesta
opuštěná,
jak cesta plná
kamení.
Jsme jako hvězdy
beze jména,
jsme křehcí, blízcí
i vzdálení.

Dějiny ženy

...a co se týká
dějin ženy
jsou ve svých dobách
o válkách
a utrpení,
o sexu
a o násilí
o krásе
a o zoufání.
Na mnoho otázek
mnoho odpovědí.
Mužů hněv
stokrát pokořený –
z něj cítím lásku
a cítím krev,
co pro tu lásku
muži cedí.
Moudré rady
však nejsou k mání.

Slyšet jsou písně
i bolestný řev,
důvodů k tomu
je na tisíc.
O vesmíru
jen trochu málo,
však o ženách
a o instinktech
o těch nevíme
vůbec nic...

Zahradní hostinec

Na prahu starý
krčmář stojí,
by klaněl se prvnímu hostu.
A jako když se bojí,
předčítá přehlídku vín.
U stolků
malá servírka
zkracuje květinám stvoly.
Obrovský kaštan v záhlaví
všem skýtá
milosrdný stín –
a voní tam chládek –
hostinský –
zástěrou utírá stoly.
Jdou první hosté…

Co bych chtěl

Chtěl bych být andělem
a ochráncem všech žen.
Neb´veselým tělocvikářem,
pro to bych slabost měl.
A vaším donem Quijotem.
I vaším omývačem těl
chtěl bych se pro vás stát.
Což statečným rytířem?
Abych byl pro vás dost svůdný
a moh' se pro vás rvát.
Třeba i kašpárkem,
co vesele cinká rolničkami
a hlásá,
že život s vámi
byl trudný
a nešlo žít bez vás,
bohužel, ani s vámi.

Leč přesto:
Chtěl bych být pro vás důvodem
a byl bych jím moc rád,
aby se vaše oči už
nikdy nepřestaly smát.

O štěstí

Dej Bůh štěstí,
a prachy v měšci
ať neustále zvoní.
A dej Bůh klid
a dej Bůh krásu…
… jen zavzdechneš si po ní.
Dej Bohu víru.
Však nemáš nic,
jak předloni, či vloni.
Když Bůh dá štěstí,
ucítíš,
jak v zimě tráva voní.

Po tahu

Pod lístky stromů meruňkových
stínů,
zářivé sluce,
ranní vzduch.
Máš bledou barvu časně po jitru.
Mámivá ambra z cigaret a ginu,
rozlitý chlast
pomalu schne,
páchnoucí pivo na dnech půllitrů.

Na stolech lupínky opadané z květů.
A včera večer?
Byl to sen?
Kde ses tu vzala, nemám ponětí.
Po noci lásky, rozkousaných retů,
opuchlá víčka,
slaná chuť.
Ke mně se choulíš v těsném objetí.

Spi

Mám pro tvou krásu
pěkný sen
a pro tvou duši
vlídné slovo.
Fascinuješ mé oči,
vždyť víš.
Jsi jako noc
a jako den,
jak světlo z výhně,
umění kovářovo.
Rád dívám se na tebe,
když spíš.

Řekla, že ne

Kdo se moc ptá,
moc se doví.
Vyrozuměl jsem
mezi řečí,
že mám to s tebou
prohrané.
Když na to přijde,
tak každý z nás
je něčí
a jedna z věcí,
kterým nerozumím,
je ženský význam
slova NE.

Tvé ego

Jak široká ramena.
spánky tepající.
Před ní se natřásáš
upíráš oči bdící
na své ego,
jak je skvělé.
Jenomže:
S kecama vydržíš,
než se rozestele.

In flagranti

Snad je to instinkt
či rozum smysly ošálený,
s tou představou
ať ráda nebo nerada,
jsou chvíle
v životě každé ženy,
kdy si hned
lehne na záda.

Chlapský pláč

Že jenom blázen
mluví s duchy
a že svět je příliš
jednoduchý
není psáno a nestojí tu.
Nikdo jen s rozumem
nevystačí.
A co by bylo nebýt citů,
co by tak donutilo
chlapa k pláči.

Hoď

Hoď kamenem
kdos bez nepřátel,
kdos nikde nikdy nekradl.
Hoď kamenem,
kdož utrhl jsi
květ, který nikdy nezvadl.
Hoď kamenem,
kdo neznáš chybu,
byť třeba jenom malou,
hoď kamenem,
ty, kdo jsi svatý,
hoď kamenem, hoď skálou.

Nic netušící

Jak mnoho z nás
má opuštěnou duši nahou
a život prázdný,
jak vybydlené byty?
Na každý náš dotaz
mají odpověď vyhýbavou.
Za ukazujícím prstem
oči by sotva zvedli.
A kdyby byly tyhle kecy
nakrásně
i do kamene vryty,
stejně by ani koutkem oka
svou krásu
nezahlédli.

Nikdy nebudou naše

Před celým světem
tě ve svých dlaních
můžu schovat.
Budu tě hýčkat, milovat,
jak jen chceš.
Dlouho se nedá
věřit v bludy,
láska se nedá
přivlastňovat.
A i když nejsem
láskou chudý,
ty nikdy moje
nebudeš.

Stárnutí

Celým svým tělem,
konečky prstů
vnímám zas tvoji krásu.
Je to už dávno,
když byla láska
předmět nepovinný.
Z lásky své cítím
závan starých časů.
Když babí léto odchází
prodlužují se stíny.

O změkčilém srdci

Jsi ješitný chlap.
Míň mysli na sebe
a věř,
měj víc rád.
A nepřemýšlej moc,
ale ani málo.
Vždyť mimo sebe
nemáš s kým se prát.
Pak všechno, co se může stát
se stane
a jako by se stalo.
Ty moje ráno uplakané.

Nejsem tak sám

Nejsem tak sám.
Moje lásky jsou se mnou.
Cítím tu život,
vaší směs vůní jemnou
a chuť neznámých hříchů.
V tom procitl jsem
z mikrospánku.
Většinou nejsem sám,
moje lásky jsou se mnou.
Obloha zatažená,
mraky maj´na kahánku.

Představivost

Utkvělá představa
tvé nahé krásy ženy.
Musel sám ďábel
tvůj obraz domalovat,
rozkvetlou orchidej
mezi tvé nohy schovat,
mé těžké sny,
zůstaly láskou obestřeny.
Do tenat křehkých krás
z pavučin jemně vytkávaných
zabředl můj sen.
A zůstali jsme sami.
Ozdobila jsi
tvář svou perličkami,
zapředla pohled můj
do tvých řas uplakaných

O SVĚTĚ II.

Město mé lásky

Zářivé slunce jak zlatá číše,
z níž ještě cítím
polibků chuť a vůni vína.
Blažený úsvit,
sem vstoupil velmi tiše.
V něm moje město
tvář svou poodhalí,
jako si žena svůdná
šat svůj rozepíná.
To město ještě spí
a nad řekou se mlha bílá válí.
Hodiny na věžích
nám ztěžka život odbíjejí,
snad proto milujem
tak povrchně a rychle.
A ve výklencích sochy svatých
nám naše hříchy promíjejí,
neb' vášeň je přízrak
a láska kouzlo v ulici ztichlé.

Snad Bůh již odpustil
nám, dětem láskou zpitým,
když jsem své dívce
rozkoš ze rtů sál.
Snad odpustil našim vyznáním
do kůry stromů vrytým,
mé doteky lásky, kradmá políbení
v postranních lodích
ztichlých katedrál.

Praha zaslíbená

Dál zvony hodin
čas na vteřiny drtí,
ten čas jen těžkne
a vybírá svou krutou daň,
naše touhy a naše lásky
jak přibližuje smrti,
jen nemůžeš zvolit
milosrdnou a vlídnou zbraň.
I holky vděčné,
co na ulicích postávaly,
patřily k tomu obrazu
a ješitní muži, byť
na krátkou chvíli
mohli se stát králi
a Praha tak věrná svému odkazu.
Tam ve svých vodách
před úsvitem
odráží řeka vesmír neznámý.

Vltava šumí,
je vytkávaná vlastním třpytem
a posypaná hvězdami.
Světélkující vodou zelenavou
rozsvěcuje pak světlo v nás,
ztotožňuje se s tou krásou
syrovou a nahou,
na kterou zvolna padá
neúprosný čas.
Bez věží, tmavých zákoutí
a plynových lamp
už nikdy nebude
Praha Prahou.

První sníh

U ohně sedím
a s mlhou ranní mráz
celý kraj pokryl
jinovatkou.
V ohni se brambory
zvolna dopékají.
Dým k smyslům proniká
s vůní tak vábivou a sladkou
a teplem tak příjemným
po nocích říjnových.
A mezi lístky,
co ještě na větvičkách drží,
tichounce poletuje
první sníh.

Vzpomínka na starou řeku

Nádherným úvozem
voda se valí,
v meandrech náhle utichá
a stojí.
Nad vodou vyčnělé,
vyhřáté skály
dýchají na mne
dávnou bájí.
Mou loďku provázejí
jen bubliny za pádlem
a tiše splaskávají.
Hučící splavy
a hřmějící jezy,
ta řeka provokuje
svými taji,
mé smysly dráždí
o to víc.
Přívozem šumí,
dálavou dýchá,
mísí se s vůní borovic.

Toulky Prahou

Já miloval jsem
toulky noční Prahou,
ty noci melancholické
a snivé.
Kdy plynové lampy
kouzlí na zdech stíny
s opravdovostí naléhavou,
vždy bizarní
a živé.
Noční Praha je krásná,
tak ochotná a podbízivá
jak holka vzrušená a nadržená.
Je svými uličkami
až něžně tklivá,
v mém srdci
navždy uzavřená.
Když k ránu svítá
a Praha vyhasíná,
nábřeží bliká světly ramp.

S hůlkami svými
tiše chodí
tajemní zhasínači lamp.

Vyšehrad

Já miloval jsem
toulky noční Prahou,
už kdysi dávno
mně tak drahou,
kde zčeřené vlny Vltavy
černou tmou světla odrážejí,
básníkům zjevně pro radost.
A z hlubin noci
jak její srdce
pravidelně duní
pod koly vlaku železniční most.
V kamenných koutech
nehostinných,
když vnímáš město
nad Vltavou,
ucítíš vrstvy zašlé špíny
a proti nebi
siluetu tmavou.

Nábřežní stěny
z kyklopského zdiva,
ty velké zrůdné šestihrany
leží snad na mně
celou svojí vahou.
Vltava šumí zádumčivě snivá
a v mlze mizí
v nočním chladu.
Ta na mne dýchá
noční Prahou
a rozprostírá čas –
čas rozdrcený zvony Vyšehradu.

Sto tváří podzimu

Sto tváří podzimu
sleduji
a tahy ptáků
jak vězeň
k věčnosti odsouzený.
Stromy jsou holé, ztrnulé
jak stráže
s kopími vzhůru vztyčenými,
mlhou mne sledují
z povzdálí.
Znají sto různých důvodů,
proč neumírat opuštěný.
Jen barvy zjemnělé,
skryté pod ranní jinovatkou,
vzbouzejí naděje
a podzim ospalý.

Šťastný hřích

Je konec léta.
Jen hejna husí divokých
se houfují
a táhnou na jih.
Až k jejich křídlům
moje snění
tam povznáší můj
šťastný hřích.
Svět utopený v jinotajích.
Je drzé žádat odpuštění,
jsem nestálý
jak jarní sníh.

Projevy civilizace

Skála pláče.
Pláč je trik.
Utekla máma …
… dětský křik.
Ticho je kolem a mlčí ptáček;
je statečnost, čest a drsná líc,
je propast v lese plná hraček
a skála pláče …
čím dál víc.

Vzpomínka

Vrátíš se tam,
kde byl tvůj strom –
před léty padˊ.

Ten strom, co kvetl každé jaro.
Veliké město.
Z ulice holka.
Měl jsem ji rád.
A pod lucernou starý fáro …

Vize

Zda člověk zahyne
v pekelných plamenech?
A nebo odejdeme tam,
odkud jsme se vzali?
Zmizí náš svět
pod oceánem vody?
Bude to horší než tragédie,
které se kdy staly?
Pro tyhle případy
je civilizace vybavena
sebedestrukčními kódy.
Budou války.
Viděl jsem
panenky v řetězech.
Ze tmy se na nás smály.

Konec Staré řeky

Hladina neposedná
světélkující rozzářeným
vzduchem,
na konci peřejí
se čeří do stříbřita.
Kameny vynořují se ze dna
mokré a jako uplakané.
Ta řeka dýchá vlastním duchem,
má láska
je do toho dechu vryta.
Lístečky stromů
unáší vody náruč měkká.
V mých snech už tuším,
co se jednou stane,
tuším,
že jednou v jezeru
jehož představa mne leká
zmizí a utopí se
tahle stará řeka.

O světě, který už nebude

Do rána jsme se milovali,
pak leželi jsme bez hnutí.
Dost vážným věcem
jsme se smáli.
Jak lásku koupit
nebo dát srdce k pronajmutí,
tak směšné věci
vážnými se staly.
Třeba, že láska
by měla být jen pro chudé.
O světě jsme si spolu povídali,
o světě, který byl,
už není
a zřejmě nikdy nebude.

Před bouřkou

Těžkými mračny
se nebe náhle zešeřilo,
všem stromům strnuly
jich lístky neposedné.
V nehybném vzduchu
se mrtvé ticho zastavilo,
cvrčkové ztichli, cikády mlčí,
ten vzduch se ani nehne.
Zdáli zvuk hřmění
utišil i zpěv ptáků,
v obavách květiny
své květy zavíraly.
Z polí teď zmizela
i barva vlčích máků,
když první těžké kapky
padat začínaly.

Obsah

I. O LÁSCE

XXL	4
TVÉ OČI	5
DÉŠŤ	6
TREST ZA VELKÉ SRDCE	7
PRO KRÁSNÉ OČI	8
ZNEKLIDŇUJÍCÍ SEN	9
O VZPOMÍNÁNÍ	10
PODOBY LÁSKY	11
ZPOVĚĎ	12
JSI HODNÁ A HEZKÁ	14
ZAHRADA SMUTKŮ	15
PROČ JSOU HVĚZDY KRÁSNÉ	16
SLZY PRO LÁSKU	17
TAJNÁ LÁSKA	18
PO MILOVÁNÍ	19
ODPOUŠTÍM	21
O STRACHU Z LÁSKY	22
NAŠE SNĚNÍ	23
NEVĚRY	24
TĚŽKÉ SNY	25
RUCE	26
LÉTO	27

CHUŤ ŽENY 28
ZMATENÍ SMYSLŮ 29
S LÁSKOU JE KŘÍŽ 30
HLADINA 31
PRVNÍ MINUTA SOCHY 32
PASTI 33
O KRÁSE 35
TREST ZÁLETNÍKA 36
VIDINY SVĚTA 37
PROZŘENÍ 38
SNĚNÍ 39
ROZUM A SRDCE 40
MÁ SLABINA 41
TOUHY 42
MILOVÁNÍ 43
NESLYŠNÁ 44
TAJEMSTVÍ 45

II. O NÁS

KDO 48
CO NEPOVÍM 49
O PROHÁDANÉ DUŠI 50
MÁ SAMOTA 51
POVÍDEJ 52
ZNÁMOSTI 53
LOUČENÍ 54
MÚZY 55
SNAD 58
VELKÝ PÁTEK 59
POHLAZENÍ 60
ŽENY 61
ROZMLUVA S MĚSÍCEM 62
MÁLO JE VYVOLENÝCH 64
DOBÝVÁNÍ SRDCÍ 65
JACÍ JSME 67
DĚJINY ŽENY 68
ZAHRADNÍ HOSTINEC 70
CO BYCH CHTĚL 71
O ŠTĚSTÍ 74
PO TAHU 75
SPI 76
ŘEKLA, ŽE NE 77
TVÉ EGO 78
IN FLAGRANTI 79
CHLAPSKÝ PLÁČ 80
HOĎ 81
NIC NETUŠÍCÍ 82
NIKDY NEBUDOU NAŠE 83
STÁRNUTÍ 85
O ZMĚKČILÉM SRDCI 86

NEJSEM TAK SÁM 87
PŘEDSTAVIVOST 88

III. O SVĚTĚ

MĚSTO MÉ LÁSKY 90
PRAHA ZASLÍBENÁ 92
PRVNÍ SNÍH 94
VZPOMÍNKA NA STAROU ŘEKU 95
TOULKY PRAHOU 96
VYŠEHRAD 98
STO TVÁŘÍ PODZIMU 100
ŠŤASTNÝ HŘÍCH 101
PROJEVY CIVILIZACE 102
VZPOMÍNKA 103
VIZE 104
KONEC STARÉ ŘEKY 105
O SVĚTĚ, KTERÝ UŽ NEBUDE 107
PŘED BOUŘKOU 108

Josef Mára
NA VELIKOSTI NEZÁLEŽÍ
Grafická úprava: PAPAVER. Tisk: Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
První vydání. Praha 2010

Praha 2010

Josef Mára | NA VELIKOSTI NEZÁLEŽÍ